

Sygn. akt III KK 63/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Piotr Mirek

SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)

Protokolant Jolanta Grabowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w sprawie **M. T.**

skazanego z art. 291 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 maja 2020 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść

od wyroku Sądu Rejonowego w C.

z dnia 7 grudnia 2015 r., sygn. akt II K (...),

I. uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej skazania

M. T. za czyn z art. 291 § 1 k.k. i na podstawie

**art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. postępowanie
karne umarza;**

**II. obciąża Skarb Państwa kosztami postępowania w
sprawie.**

UZASADNIENIE

Prokurator oskarżył M. T. o to, że w okresie od 10 marca 2015 r. do 15 kwietnia 2015 r. w C. działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu,

zanim zapadł pierwszy choćby nieprawomocny wyrok, dokonał kradzieży z włamaniem:

- w dniu 10 marca 2015 r. w C. działając wspólnie i w porozumieniu według określonego podziału ról z J. F. , poprzez wybicie szyby w oknie włamał się do mieszkania przy ul. Ś. i dokonał z jego wnętrza zaboru w celu przywłaszczenia butli gazowej wartości 150 zł oraz grzejnika wartości 140 zł, czym działał na szkodę K. H., tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. (pkt Ia);

- w dniu 14/15 kwietnia 2015 r. w C. dokonał włamania do piwnicy przy ul. S. w ten sposób, że przy pomocy nieustalonego narzędzia oderwał skobel zabezpieczający drzwi, po czym wszedł do jego wnętrza, skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 15 słoików różnego rodzaju z przetworami wartości 100 zł, czym działał na szkodę M. K. , tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. (pkt Ib).

Sąd Rejonowy w C., wyrokiem z dnia 7 grudnia 2015 r., sygn. akt II K (...), w ramach czynu opisanego w pkt Ia aktu oskarżenia uznał M. T. za winnego tego, że w dniu 10 marca 2015 r. w C. pomógł J. F. w zbyciu butli gazowej o wartości 150 zł, w ten sposób, że na swoje dane osobowe zastawił tę butlę w lombardzie za kwotę 45 zł wiedząc o tym, że została ona uzyskana za pomocą czynu zabronionego w postaci włamania, czym działał na szkodę K. H. , tj. występkę z art. 291 § 1 k.k. i za to wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat. Natomiast uniewinnił oskarżonego od popełnienia czynu opisanego w pkt Ib aktu oskarżenia.

Powyższym wyrokiem J. F. skazano za występki z art. 279 § 1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 2 lat.

Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 24 grudnia 2015 r., wobec niezaskarżenia go przez strony postępowania.

Od powyższego wyroku kasację na korzyść skazanego M. T. wniósł Prokurator Generalny. Zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 291 § 1 k.k., polegające na jego zastosowaniu w sytuacji, gdy czyn popełniony w dniu 10 marca 2015 r. w C. i przypisany oskarżonemu w wyroku, polegający na udzieleniu pomocy J. F. w zbyciu butli gazowej o wartości 150 zł, uzyskanej za pomocą czynu zabronionego,

w czasie orzekania stanowił wykroczenie z art. 122 § 1 k.w. ze względu na wartość będącego przedmiotem zbycia mienia, bowiem nie przekraczała ona ¼ minimalnego wynagrodzenia.

Wskazując na powyższe wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i umorzenie postępowania wobec M. T. .

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna, stąd jej rozpoznanie i uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Zgodzić się należy ze skarżącym, że wyrok w zaskarżonej części wydano z rażącym naruszeniem art. 291 § 1 k.k., co miało istotny wpływ na treść wyroku.

Sąd Rejonowy w C. dokonując zmiany opisu czynu i przyjmując, że zarzucany oskarżonemu M. T. czyn wypełniał ustawowe znamiona występku z art. 291 § 1 k.k. nie uwzględnił bowiem tego, że wartość pochodzącego z kradzieży z włamaniem przedmiotu, który pomógł zbyć oskarżony, nie przekraczała progu umożliwiającego taką ocenę jego zachowania, to jest ¼ minimalnego wynagrodzenia za pracę.

Wobec wejścia w życie w dniu 9 listopada 2013 r. art. 2 pkt 6 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247), na mocy którego to przepisu dokonano zmiany dotychczasowego uregulowania w zakresie wskazania granicy oddzielającej wykroczenie z art. 122 § 1 k.w. od przestępstwa z art. 291 § 1 k.k., wprowadzając

w miejsce dotychczasowego ograniczenia kwotowego 250 zł, ograniczenie, które jest pochodną minimalnego wynagrodzenia za pracę, tj. 1/4 tego wynagrodzenia, przypisany oskarżonemu czyn nie był przestępstwem. W myśl obowiązującego bowiem również od 9 listopada 2013 r. art. 47 § 9 k.w. minimalnym wynagrodzeniem za pracę jest wynagrodzenie ustalane na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz.U. z 2002 r., nr 200, poz.1679 ze zm.). Zgodnie zaś z wydanym na podstawie art. 2 ust. 5 tej ustawy rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 11 września 2014 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2015 r. (Dz.U. 2014 poz. 1220) od dnia 1 stycznia 2015 r., a po tej dacie orzekał w niniejszej sprawie Sąd

Rejonowy, wynagrodzenie to zostało ustalone w wysokości 1750 zł, a zatem $\frac{1}{4}$ tego wynagrodzenia wynosiła 437,50 zł.

Nie ulega tym samym wątpliwości, że przypisany M. T. czyn polegający na pomocy w zbyciu mienia o wartości 150 zł stanowił wykroczenie z art. 122 § 1 k.w.

Na marginesie wskazać należy, że ustalone zachowanie oskarżonego nie stanowiłoby przestępstwa paserstwa również na gruncie stanu prawnego sprzed nowelizacji dokonanej w 2013 r., jako że i wówczas pomoc do zbycia przedmiotu o wartości nie przekraczającej 250 zł podlegała ocenie na podstawie art. 122 § 1 k.w.

Na przeszkodzie zakwalifikowaniu czynu oskarżonego jako wykroczenia z art. 122 § 1 k.w. nie stało również to, iż mienie, które pomagał zbyć oskarżony, pochodziło z kradzieży z włamaniem. W orzecznictwie Sąd Najwyższego jednoznacznie przyjmuje się, że przedmiotem wykroczenia, określonego w art. 122 § 1 k.w. może być także mienie pochodzące z kradzieży z włamaniem, jeżeli jego wartość nie przekracza obowiązującej w danym czasie dla wykroczeń wysokości (tak m.in. w uchwale z dnia 24 września 1997 r., sygn. I KZP 15/97, Lex nr 31024; w wyrokach: z dnia 10 kwietnia 2002 r., sygn. II KKN 114/00, Lex nr 563132; z dnia 28 lipca 2004 r., sygn. V KK 104/04, Lex nr 121684; z dnia 7 listopada 2014 r., sygn. II KK 298/14, Lex nr 1539465; z dnia 25 czerwca 2015 r., sygn. II KK 129/15, Lex 1750140).

Mając powyższe na uwadze uznać należy, że Sąd I instancji dokonując zmiany opisu i oceny karnoprawnej zarzucanego czynu oraz skazując M. T. za przestępstwo, a nie wykroczenie, uczynił to z rażącą obrazą przepisu prawa materialnego, tj. art. 291 § 1 k.k. Naruszenie wskazanego przepisu istotnie wpłynęło na treść zapadłego orzeczenia w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k.

Stwierdzić ponadto należy, że w sprawie doszło już do przedawnienia orzekania. Zgodnie bowiem z art. 45 § 1 k.w., karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok, a jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie

– jak to miało miejsce w niniejszej sprawie – karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od zakończenia tego okresu. Jak wynika z akt sprawy do popełnienia zarzucanego M. T. czynu miało dojść w dniu 10 marca 2015 r., tym samym upłynął już dwuletni okres od zakończenia rocznego okresu wskazanego w zdaniu

pierwszym powołanego przepisu, a więc trzyletni okres przedawnienia popełnienia wykroczenia.

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej skazania M. T. za czyn z art. 291 § 1 k.k. i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. postępowanie karne umorzył.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie art. 518 k.p.k. w zw. z art. 632 pkt 2 k.p.k.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.